

А іоще и това има строго да пази духовный-тъ Отець, не салтъ съ думъ да не дързае да изобличава духовныя си сынъ, нъ нито съ нѣкой знакъ да го въведе въ челоуѣческото помышленіе, за да бы сѣ домышлявали хората за нечій грѣхъ спротивъ нѣкой образъ. Заради това нѣма духовникътъ да налага явна епитимія (канонъ) за тайный грѣхъ, които е казанъ на исповѣдь-тъ. Защото ако за тайный грѣхъ наложи явна епитимія, то всячески ще начнать да сѣ домышлявать другыты, че за нѣкой грѣхъ е наложена такава епитимія, и тѣй ще бѣде противно на тайнътъ Божій и на печатътъ на исповѣданіето.

Нъ нѣка да знае духовный-тъ отецъ и това, че слѣдъ извършваніето на исповѣдь-тъ петрѣбва да помни грѣховеы, които сѣ нѣму исповѣданны, нъ съвсѣмъ да ги забрави, и не само да ги неизявлява никому, нъ нито съ самыя си духовный сынъ да ся разговаря слѣдъ това за нѣговыты грѣхове, които сѣ чюены отъ не-